

САРА КРАУЧ

enthusiast СЛЕД
ПРИЛИВА

*История за отмъщение, изкупление и тайни,
скрити в дълбините на миналото*

САРА КРАУЧ

СЛЕД
ПРИЛИВА

Превод от английски
Катя Перчинкова

enthusiast

София, 2024

Sarah Crouch
Middletide

Copyright © 2024 by Sarah Crouch
All rights reserved.

Сара Крауч
Слег прилива

© Катя Перчинкова, превод, 2024
© Ивайла Пеева, дизайн на корицата, 2024
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-644-9

*На майка ми Лори, която харесваше историите ми
дълго преди да добият някакъв смисъл.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Макар „След прилива“ да е художествено произведение, народът скуалома и резерватът „Свещената планина“ са вдъхновени от личните срещи на Сара Крауч с представители на племената луми и навахо.

Авторката би искала да подчертае, че народът скуалома е художествена измислица, макар и вдъхновен от коренното население на Америка, и не представлява реални местни култури. Всички аспекти от живота в резервата са описани с дълбоко уважение и с желанието да се изследват уникалните взаимоотношения между резерватите в САЩ и градовете, с които те граничат.

ПРОЛОГ

3 януари 1994 г.

Сива пяна се плискаше около носа на моторната лодка „Крестлайнър“, която се движеше на север през спокойните води на залива Пюджет. Рибар на име Майк Гинтър седеше зад предното стъкло и се поклащаше нагоре-надолу заедно с малката лодка, вперил очи в стената от вечнозелени дървета, обрамчили отсрещния бряг. Търсеше с поглед умирация бор с избелелите клони, които стърчаха като оголени кости.

Беше рано сутринта в неделя и по всичко личеше, че този път бе изпреварил Уес до любимото им място за риболов. Майк изключи двигателя и лодката се плъзна през скрития вход на заливчето тихо като хартиено корабче. Доколкото му бе известно, двамата с Уес бяха единствените рибари в града, които знаеха за това място. Между изсъхналия бор и все още зеления, намиращ се от дясната му страна, имаше малък проток, достъпен само по прилив и толкова тесен, че трябваше да се наведе зад предното стъкло, докато люлеещите се ниски клони драскаха малката лодка отстрани по пътя ѝ навътре.

Захранвано от малък поток, който течеше през имота на Лейт, скритото сладководно езеро привличаше най-тлъстите пъстърви около Пойнт Орчардс. Майк и Уес се бяха заклели в името на приятелството си да пазят мястото в

тайна, въпреки че не минаваше и уикенд, в който на пристанището да не оглеждаха улова им и да не ги разпитваха къде са го хванали.

Лодката на Майк излезе от прохода между боровете и той свали шанката си, след което я удари в пейката до себе си. Подготвил се беше да натяква на Уес за закъснението, но тогава зърна лодката на приятеля си, вече завързана на отсрещния бряг на езерото, да се полюшва леко. Майк изруга и извади комплект алуминиеви весла изпод пейката. Загреба напред, а движението на греблата накара идеалните отражения на вечнозелените дървета по повърхността да танцуват сред вълничките. Двамата с Уес никога не рискуваха да включват моторите на лодките тук; и за да не ги чуят рибарите в залива, и за да скрият факта, че всъщност навлизат неправомерно в имота на Елайджа Лейт. Майк гребеше по диагонал към приятеля си. Уес стоеше като войник на пост в лодката си, обрънат с гръб към Майк, и се взираше в дърветата. Тук нямаше бряг. Тъмната гора стигаше точно до водата и надвисналите над нея ели хвърляха черни сенки в потрепващ пръстен около езерото.

– Седем и четиресет е – провикна се Майк, когато приближи. – Слънцето официално е изгряло преди една минута. Какво трябва да направи човек, за да те изпревари?

Уес не се обърна, когато Майк се провикна, нито се засмя на шегата му, не даде никакъв знак, че го е чул. Майк натопи рязко дясното гребло във водата, като така забави ход и се изравни с още по-малката лодка на Уес.

– Знаеш ли, в скоро време Айрин ще...

Майк замлъкна, когато погледна приятеля си. Лицето на Уес беше безизразно като камък. Ако не стоеше прав, навярно би го помислил за мъртъв.

– Погледни – каза Уес толкова тихо, че прозвуча почти благоговейно.

Очите на Майк се откъснаха от лицето на приятеля му и проследиха погледа му към дърветата. Там, в сянката на гигантска ела, жена висеше обесена на нисък клон.

Пръстите на босите ѝ крака докосваха влажната земя, а ръцете ѝ стояха безжизнено отстранени.

Висеше с гръб към тях, но нямаше съмнение коя е. Никоѝ друг в Пойнт Орчардс нямаше такава коса – перфектна, платиненоруса, спускаща се на плавни вълни чак до кръста ѝ. Коса, на която Майк Гинтър и всички други мъже в града се възхищаваха, когато влезеха в кабинета ѝ. Коса, която съпругата му твърдеше, че не е никак практична за лекар. Подухна ветреѝ и тялото на жената бавно се завъртя на вѝжето. Майк извърна очи. Не искаше да види лицето ѝ.

В девет часа и две минути сутринта шериф Джим Гогбаум завърза сребристия полицейски скиф* за един повален дърнер на брега. Младият му заместник Джереми вече обикаляше около дървото, на което висеше доктор Ерин Ландри, и оглеждаше тялото ѝ.

– Има бележка – провикна се Джереми, когато Джим приближи. Младежът извади сгънат лист от джоба на пухеното яке на Ерин, като внимаваше да не докосне ступената ѝ рѝка. Подгаде бележката на шерифа. Джим я разгъна и мина с поглед набързо през думите. Когато стигна до края, я прочете отново, този път по-бавно, като се спираше на всяка дума. След това въздърна дълбоко, сгъна бележката и я пѝхна в джоба си. Когато вдигна глава, за да срещне погледа на заместника си, по лицето му си пролича реалната му възраст от шейсет и осем години.

– Е? – попита настойчиво Джереми.

– Да я свалим – каза тъжно шерифът.

Джереми се набра на един клон, висок колкото раменете му, за да се качи на дървото, и се изкатери до мястото, на което беше завързано вѝжето.

– Сигурно се е качила на дървото, завързала е вѝжето и е скочила – провикна се той отгоре, докато пръстите му бавно разплитаха замръзалия вѝзел.

* Вид лодка и название на спортна дисциплина в академичното гребане. – Бел. ред.

Шерифът обгърна с ръце кръста на Ерин, когато вължето се спусна. Тялото ѝ се прегъна на две върху рамото му и той я положи внимателно на земята до гъсталак от измръзнали папрати. На два пъти се опита да затвори очите ѝ, но те упорито оставаха отворени.

Джереми скочи през клоните обратно на земята и се приземи с пъшкане. Двамата мъже се вгледаха в трийсет и пет годишната лекарка, която изглеждаше толкова красива в смъртта, колкото и приживе.

– Не мога да разбера защо – поклати глава Джим.

– Имаш предвид защо го е направила ли?

– Не, имам предвид, защо точно тук? Дърветата в този град са хиляда пъти повече от хората. Защо е избрала точно това дърво, тук, в затънтен край на имота на Лейт? Могла е да го направи навсякъде. Тук никои нямаше да намери тялото ѝ със седмици, дори с месеци, ако Уес и Майк не бяха дошли да ловят риба.

Шерифът се наведе и постави ръката си на земята до главата на Ерин. Хвана с два пръста малко влажна почва и я разгледа. Дори след двайсет и пет години тези гори все още го изпълваха с безпокойство. Това не бяха златните гори от младостта му в Блу Ридж. Тези в Апалачите бяха обикновени и предвидими. Подчиняваха се на сезоните, като се разлистваха зелени и гъсти, докато пролетта преминаваше в лято, обагряха се в жълто и оранжево през есента и послушно се отърсваха от листата си, когато зимата настъпеше, и през останалата част от годината стърчаха като кибритени клечки по хълмовете. В онези гори всяка стъпка се огласяваше от хрущенето на сухи листа и пукането на клонки. Това бяха шумни, изпълнени с глъчка гори, в които постоянно се чуваха песните на птиците и жуженето на насекоми-те. Горите в щата Вашингтон обаче бяха различни. Те отказваха да се променят според календара и сякаш бяха създадени за мълчание. Пухкавият мъх и многобройните пластове сухи борови иглички приглушаваха стъпките и поглъщаха гласовете така, както плодородната, черна

земя попиваше гъжда. Шерифът избърса пръсти в панталоните си. Заг него водата докосваше нежно тъмния бряг, мека и успокояваща като майчина ласка.

– Може би е искала последното, което види, да бъде това красиво езерце в гората – предположи Джереми.

– По средата на нощта ли? Сигурно не се е виждало нищо. Заместникът сви рамене.

– Знам ли?

Джим подпря ръце на коленете си и се изправи.

– Едва ли бих могъл да я виня.

– Защо?

– Преди няколко години, мисля, че ти все още не беше дошъл тук, гъщерицката ѝ почина. – Шерифът извади бележката от джоба си и я подаде на заместника. – Явно е обвинявала себе си и ѝ е омръзнало да живее с чувството за вина. Дори не мога да си представя какво ѝ е било.

Джереми също прочете гумите на листа.

Опитах се да живея без Анна. Невъзможно е.

Тя си отиде и вината е моя.

Не мога да изтърпя и ден повече на този свят без нея. Просто не мога.

За този, който ме намери – съжалявам.

Ерин

– Да отида ли в кабинета ѝ, за да сверим почерка? Така е по процедура.

Шерифът се поколеба.

– По всичко изглежда, че става дума за самоубийство, но нека все пак да проверим.

– Да, очевидно е – съгласи се заместник-шерифът, докато сгъваше бележката. – Сигурно е дошла с лодка по някое време през нощта, окачила е въжето и го е направила.

Двамата мъже се смълчаха за момент, докато Джим се оглеждаше и търсеше нещо с поглед.

– Къде е лодката ѝ? – попита той и кимна към езерото. – Ако е дошла с лодка, къде е тя?

Очите на заместника обходиха водата, докато размишляваше.

– Няма ли пътека през гората? Шосето е само на километър и половина. Може да е оставила колата си там и да е дошла пеша.

Погледът на Джим се плъзна по напълно облеченото тяло на Ерин до босите ѝ крака, върху които имаше следи от мръсотия само по върховете на пръстите, където бяха докосвали земята.

– Без обувки?

На Джим му се искаше да греши, но свитият му на топка корем подсказваше друго. Двайсет и пет години служба в Пойнт Орчардс и нито веднъж, нито веднъж никоой не бе гръзвал да бъде убит. Оставах му осем месеца до пенсия и сега се случваше това. Той размишлява озадачено още малко, но нямаше как да пренебрегне логиката. Колкото и да се опитваше, просто не можеше да намери обяснение за босите крака пред очите си.

Обърна се и постави ръка на рамото на Джереми.

– Да я откараме в града, трябва да се обадя на едно място.

1

22 август 1973 г.

Елайджа гонеше смеха на Накита по пътеката.

Той беше бърз, но тя бе още по-бърза. Ускори темпото почти до спринт, но успяваше да зърне само за миг дългата ѝ коса, която се развяваше на острите завои и проблясваше между стволите на дърветата пред нея.

Тя познаваше тази пътека толкова добре, колкото него. Тичаха по нея цяло лято. Това беше претекстът, оправданието, което даваха на родителите си; Накита трябваше да тренира за последната си година в отбора по планинско бягане, а тъй като Елайджа беше негов капитан предишната година, щеше да тренира с нея през лятото, преди да замине за колежа.

Всеки ден, откакто започна лятната ваканция, в мига, в който стрелката на часовника в кухнята се придвижеше от единайсет и петдесет и девет на дванайсет, Накита почукваше на входната врата. Понякога Елайджа едва се сдържаше да не хукне към вратата и да я отвори въодушевно след дългите сутрешни часове, в които бе чакал да я види.

След като пийнеха набързо вода от маркуча в задния двор, двамата тръгнаха тичешком рамо до рамо покрай дърварника и курника, където през отвора на оградата излизаха в гората. Това беше стартовата им позиция –

началото на пътеката, по която вече бяха пробягали стотици километри по време на тренировките. В Поинт Орчардс имаше много други места, където можеха да тичат, но тази пътека им даваше уединение. Тук бяха напълно сами.

– Сега какъде? – провикна се Накита през рамо, почти без да се задъхва, когато наближи разклона на пътеката. Ако завиеха наляво, щяха да опишат кръг по меката от мърх пътечка през гората и да се върнат обратно до дома му; дясното разклонение едва се виждаше, обрасло с парлива коприва, от която щяха да се сдобият с мехури по пищялите. Този път щеше да ги отведе към залива, към тайното езеро, при което бяха отишли заедно за пръв път преди няколко седмици.

– Знаеш какъде – извика Елайджа, забави ход и продължи да крачи със скръстени зад главата ръце, вдъхвайки августовския въздух, наситен със сладостта на гниеци борови иглички. Ярък лъч светлина проби през клоните на елите и освети като прожектор лъщящото тяло на Накита.

Тя се усмихна, черните ѝ очи искряха от същото вълнение, което трептеше в гърдите на Елайджа. Накита припна като заек по тясната пътечка надясно, прескачайки гъсталаци от коприва и диви цветя с босите си крака.

Бързото темпо не му се стори толкова изтощително, когато се замисли какво ги чака само след няколко минути, и бързо я настигна, като се смееше и я обикаляше ту от едната, ту от другата ѝ страна.

– Хей! – Тя го сграбчи за потника, но Елайджа се отскубна и се втурна напред право през копривата. Не обръщаше внимание на силното парене по прасците си. В известен смисъл усещането му беше приятно; да убедиш мозъка си да не обръща внимание на болката, представляваше половината от битката в планинското бягане, а в момента имаше предостатъчно мисли, които да го разсейват. Зърна синьо-зелен проблясък сред боровете и се втурна нататък, шумугна се под последните гървета и се спря при водата.

Накута изскочи от гората след него. Гърдите ѝ се нагизаха тежко, когато спря да си поеме въздух. Елайджа я погледна в очите и тя сведе глава, изведнъж засрамена, докато стоеше срещу него на брега на езерото.

– Харесва ми, че тичаш с пусната коса – каза той, приближи се и прокара пръсти през нея, за да разплете малките възли, които вятърът беше заплел. – Изглеждаш свободна като дете, сякаш тичането все още е само игра за теб.

Накута затвори очи и отпусна глава в ръцете му.

– Баба ми казваше, че на езика на племето скуалома гумата за тичане означава „танцувам с майката Земя“. – Тя разроши косата си и започна да я сплита хлабаво с ловките си пръсти. – Ти не се ли чувстваш така, когато тичаш?

– Не съвсем. Вече не. За мен бягането беше средство да постигна целта си. Спечелих си стипендията, която ще ме измъкне оттук.

Накута поклати глава.

– Да не говорим за това. Не и днес. Имаме още една сегмица. Нека се престорим, че можем да удължим тези последни дни до безкрай.

Елайджа се усмихна широко, съблече тениската си и си изхлузи обувките, после вдигна Накута на ръце и се затича към водата, а тя се вкопчи в него. Момичето изпищя, когато скочиха, и хладната, бистра вода ги погълна.

Езерото отми паренето на копривата, потта и задръжките им и когато изплуваха на повърхността, Накута се засмя и впи устни в неговите.

– Знаеш ли – каза той, докато целуваше устата, бузата, носа ѝ, – това май е любимото ми място в целия свят.

– Тогава остани – прошепна тя и зарови лице в шията му.

Елайджа я държа в презръдките си дълго, за да запомни завинаги усещането на мократа ѝ коса, поленнала по голите му гърди. Искаше да съхрани този момент, всяка частица от него на онова специално място, което тя обитаваше в съзнанието му. Топлината на напечената ѝ от слънцето кожа, солта по устните ѝ, ритъма на сърцето

и, което биеше толкова близо до неговото; трябваше само да затвори очи, за да преживее отново всяка подробност, когато следващата седмица се качеше за пръв път на самолета, за да замине на юг.

– Гладна ли си? – попита я и тя кимна.

Елайджа я пренесе през дълбоката до кръста вода до мястото, където един малък поток се вливаше в езерото. Сложи я да седне на мъхест гънер. Тя се наведе напред и потопи пръсти в потока – блещукаща лента от светлина и сенки, която се виеше през тъмната гора и блъбукаше весело покрай тъмносивите камъни, върху които като коса никнеха папрати. Накита седеше и се любуваше на гледката, докато Елайджа береше презрели къпини от трънливите храсти зад нея.

От ръцете му капеше лилав сок, когато извика името и я подкани с жест към огромна ела, издигаща се на брега. Седнаха и започнаха да похапват от сладките плодове, облежнати на дебелия ствол, докато тихото плискане на водата изпълваше тишината.

Елайджа се изправи, бръкна в джоба на късите си панталони и извади джобно ножче. Отвори го и се обърна с лице към елата.

Накита наблюдаваше как острието в ръката му се извива и започва да дълбае дебелата кора.

– Каквото и да издълбаеш, никои няма да го види – каза тя прагматично.

– Птиците ще го видят – отвърна той. – Може би и някоя сърна.

Накита обърна поглед към езерото. На отсрещния бряг една чапла със светкавично движение топна глава във водата, за да хване някоя риба, след което излетя бавно в цялата си прелест, стиснала в човката все още мърдащия си обяд.

Елайджа замананика непринудена мелодия и се нагвеси над Накита.

– Не мога да повярвам, че другата седмица по това време няма да те има.

Той я погледна крадешком и видя как очите ѝ помръкват от съжаление, че е изрекла гумите на глас. Те увиснаха във въздуха като мъгла, опетнила сладостта на тишината.

В продължение на няколко минути се чуваха единствено бълбукането на потока и граскането на ножа по кората. Прашинки и стружки хвърчаха и кацаха върху рамото на Накита.

– Опитай поне за момент да си представиш, че си на мое място, става ли? – Елайджа издиха последните пращинки и седна до нея. – Замисли се за всичко, което ще мога да направя и да видя в града, все неща, които тук не бих могъл да постигна. Не че в Пойнт Орчардс е зле, нито в другите малки градчета, просто мисля, че човек не би могъл да намери себе си по начина, по който може да го направи в голям град като Сан Франциско.

– Какво се надяваш да откриеш там? – попита тя.

– Не знам. Вдъхновение. Някакво ново вдъхновение, каквото можеш да намериш само в големия град.

Накита се огледа и погледът ѝ се спря на стар дънер наблизо. Той беше прогнил до половината и върху него растяха три млади фиданки, стара и нова растителност, а възлестите корени на младите дръвчета се извиваха през големи участъци от бял лишей и парчета разлагаща се кора, преди да влязат в пръстта отдолу. Накита кимна към дънера.

– Виждаш ли това дърво? То е голям град. Можеш да прекараш години наред в изучаване на пътищата и обиталищата му, да изследваш как едно поколение е изградило живота си върху основите на това преди него. Можеш да намериш себе си тук, докато броиш стотиците създания, които наричат този дънер свой дом. И съм сигурна, че ако поседиш край него и утихнеш достатъчно дълго, за да се вслушаеш, дънерът ще ти разкаже своите истории.

Елайджа скочи на крака и впери очи в нея, искрящо сини и живи като езерото зад тях.

– Там е работата, Накита, не искам просто да слушам истории. Искам аз да ги разказвам. Искам да пиша исто-

рии, които ще се четат от десетки хиляди хора. Стотици хиляди. Искрено вярвам, че имам заложиби да стана велик писател, но няма да успея, ако остана тук.

Накита не отговори нищо, само го следеше с очи, докато крачеше напред-назад пред дървото.

– Не съм видял достатъчно – заяви той. – Не съм *преживял* достатъчно. Писателите черпят вдъхновение от преживяванията си, а се съмнявам, че на хората им се чете история за някой, който през целия си живот стои все в същото малко градче. Дължа на себе си да преживея поне нещо, не си ли съгласна?

В черните очи на Накита проблесна възмущение, когато стана и се обърна към него.

– Значи това е нищо, така ли, Елайджа? Тогава защо изобщо сме тук?

Изражението на Елайджа омекна. Той направи крачка към нея и обви ръце около кръста ѝ.

– Виж, не че не искам... не че не искам да бъда с теб. Но в Сан Франциско ме чака живот, напълно различен от този, който бих имал, ако остана тук.

Накита мълчеше и Елайджа въздъхна разгрозено.

– Не знам как да ти го обясня. Ти си израснала с идеята, че земята, на която си родена, е свещена, че това е мястото, на което народът ти трябва да живее. Аз просто не изпитвам същото към този град. Откакто се помня, нямам търпение да замина надалеч. – В очите му проблесна колебание и той наведе глава. – Навярно щеше да ме разбереш, ако трябваше да живееш в хижата с баща ми ден след ден.

Някъде по средата на езерото изскочи пъстърва и ги стресна. Когато Елайджа отново се обърна към Накита, видя, че е стиснала устни и е изправила рамене.

– Елайджа, обичаш ли ме? – попита тя гръзко.

Той примигна и се вгледа в нея, това красиво шестнайсетгодишно момиче, което беше опознал истински едва след като заедно с още няколко ученици от резервата се присъедини към гимназиалния отбор в началото на сезона. След като бе отворил съзнанието си за мисълта, че

може да бъде с нея, тя нахлу в главата му и изпълваше всяко кътче от мислите му денем и сънищата му нощем. За пръв път срещаше човек като нея. Произхождаха от различни светове. И въпреки това да прекарат лятото заедно, беше като да събереш две половини на скъсана снимка, които си пасват перфектно.

– Да – отговори той и сам се изненада.

– Тогава върви – каза Накита твърдо. – Направи всичко, което искаш да направиш в Сан Франциско, живеи, както искаш да живееш няколко години, след това се върни.

Елайджа преодоля разстоянието, което ги делеше, прегърна я и притисна главата ѝ към гърдите си.

– Така и ще направя – обеща ѝ. – Знаеш ли какво, коя дата сме днес, двайсет и втори ли? Нека се разберем, че на 22 август точно след четири години ще се срещнем под това дърво. Аз тъкмо ще съм завършил колежа и където и да се намирам по света, където и да се намираш ти, където и да ни е отвел животът, ще се видим тук.

Накита изви глава, за да целуне дланта му.

– Добре – прошепна тя.

Елайджа се отдръпна и повдигна лицето ѝ към своето.

– Говоря сериозно – каза той и впи в нея разпаден поглед, какъвто досега тя не бе виждала в очите му. – Ще се върна за теб, Накита.

Тя кимна.

– Ще те чакам.

Сара Крауч
След прилива

Превод *Катя Перчинкова*
Редактор *Симона Христова*
Дизайн на корицата *Ивайла Пеева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Американска. Първо издание
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 20
ISBN 978-619-164-644-9

Издава

enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

*Завладяваща мистерия, която почитателите на „Кдето
псят раците“ ще обикнат от първата страница.*

В малкото крайбрежно градче Поинт Орчардс тялото на красивата д-р Ерин Ландри е намерено да виси обесено на едно дърво. По всичко изглежда, че Ерин сама е сложила край на живота си, измъчвана от загубата на дъщеря си. Посоката на разследването се променя, когато шерифът получава странна пратка в полицейския участък – книга, чийто автор е Елайджа Лейт – провален писател, завърнал се наскоро в града.

Историята в романа съвпада до последния детайл с всяка дребна подробност на местопрестъплението. Смъртта на жертвата е настъпила през нощта, по време на отлив, когато е невъзможно да се стигне с лодка по водата и единственият път към гората, където е намерено тялото, е покрай хижата на Елайджа Лейт. Дали това е отлично планирано убийство, замаскирано да изглежда като самоубийство, или някой е нагласил всичко, за да го натопи? Докато Елайджа се бори с демоните от миналото си, животът отново го среща с неговата голяма любов, от която си трябва преди петнайсет години, за да преследва писателската си мечта.

„След прилива“ е роман, засягащ темите за любовта, предателството, носталгията към дома, загубата и неосъществените мечти, преплетени с една трагична и неочаквана смърт.

Цена: 20 лв./10.25 €

9 786191 646449

www.enthuslast.bg